

ת"פ 24714/11/17 - מדינת ישראל נגד סיף אבו עאצי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 24714-11-17 מדינת ישראל נ' אבו עאצי
לפני כבוד השופט גיא אבנון

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סיף אבו עאצי

הנאשם

בשם המאשימה: עו"ד מור מלכה

בשם הנאשם: עו"ד טל גלאון

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, ושימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. נטען כי ביום 30.8.17 בשעה 05:12 לערך שהה הנאשם, תושב האזור, בעיר ראשון לציון ללא שהיה בידו אישור כניסה לישראל לדין. באותן נסיבות הציג לשוטרים שהגיעו למקום וביקשו כי יזדהה, מסמך מזויף הנחזה להיות אישור כניסה לישראל (להלן: האישור המזויף), בודעו כי הוא מזויף.

2. במענה לכתב האישום מיום 16.9.18 אישר הנאשם את נוכחותו בזמן ובמקום במועד הרלבנטי, אישר כי הציג לשוטרים אישור כניסה לישראל, אך טען כי סבר שמדובר באישור חוקי, ובנסיבות אלה כפר בשתי העבירות המיוחסות לו.

3. ראיות הצדדים הובאו ביום 17.10.18 וביום 19.11.18, תוך שמרבית המוצגים הוגשו בהסכמה לאחר שב"כ הנאשם ויתר על עדויות עורכיהם. נשמעו שני עדים מטעם המאשימה, רס"ר רעות שרון, שגבתה את הודעות הנאשם (ת/1, ת/2) וערכה מזכר (נ/1), וסרן אמיר אבו ג'נב שערך תעודת עובד ציבור (ת/11). הנאשם העיד להגנתו.

הסכמות ומחלוקות

4. אין מחלוקת על כך שהנאשם תושב האזור, ואין מחלוקת על כך שהאישור שהוגש מזויף. ב"כ הנאשם מיקד את טענותיו בשלושה מישורים:

א. המאשימה לא הציגה ראיות מספקות להוכחת עבירה של כניסה לישראל שלא כדין. הוא הפנה לרע"פ 6831/09 פואד טורשאן נ' מדינת ישראל (18.07.2011) (להלן: עניין טורשאן), וטען כי לא ניתן להסתפק במסמך ת/11, וכי חובתה של המדינה להציג תעודת עובד ציבור נוספת ממשרד הפנים, אשר בהיעדרה לא עמדה המדינה בנטל להוכחת אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר.

ב. המאשימה לא הוכיחה כי הנאשם ידע שהאישור מזויף. הנאשם השקיע ממון רב ברכישתו, ולא היה עושה כן אלא מתוך ידיעה שמדובר במסמך אותנטי. כתימוכין לטענתו הפנה למסמך נ/1, במסגרתו ציינה החוקרת רעות שרון כי הנאשם היה מופתע ואף המום לגלות שהמסמך מזויף.

ג. מחדלי חקירה בכך שהמאשימה לא טרחה לנסות לאתר את יוצר האישור המזויף, אשר פרטיו נמסרו לה מאת הנאשם.

דין

5. כאמור, אין מחלוקת על כך שהנאשם תושב האזור (פרוטוקול עמוד 21 שורה 1). צודק הסנגור בטענתו כי ראוי היה לה למאשימה להציג תעודת עובד ציבור ממשרד הפנים, בכל הנוגע לשאלת קיומם של היתרי שהייה. בכך עסק עניין טורשאן, בו נקבע כי "ישנה רשימה סגורה ובה שלוש אפשרויות לפיהן שהייה של תושב האזור בישראל תהא כדין. שתי אפשרויות עיקריות - היתר ארוך טווח מאת משרד הפנים והיתר קצר מועד מאת מפקד האזור או מנהלת התיאום והקישור, וכן אפשרות נוספת של צו ביניים מבית המשפט" (סעיף 14).

6. ואכן, ברגיל המדינה מגישה לבית המשפט שתי תעודות עובד ציבור המכסות את מלוא הרשימה הסגורה, לצורך הוכחת עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק. הפעם לא פעלה המאשימה באותו האופן, והסתפקה בהגשת ת/11, המצביע על כך שהנאשם לא החזיק היתר מאת המנהל האזרחי באזור. האם מכאן יש לקבל את טענת הסנגור, כי המדינה לא עמדה בנטל השכנוע להוכיח ביצוע העבירה מעבר לספק סביר?

7. לצורך מענה לשאלה נשוב ונעיין בהלכה שנפסקה בעניין טורשאן. נקבע כי הגם שנטל השכנוע ונטל הראיה רובצים שניהם לפתחה של המאשימה, ניתן להגיע למסקנות מרשיעות גם במקרים בהם התביעה עצלה ואיננה אוספת את מלוא הראיות כפי שמצופה ממנה, אלא שהצטברות של ראיות אחרות מובילות לאותה תוצאה של הרשעה מעבר לספק סביר. סעיף 28:

"...בחינת הראיות שהוגשו בתיק זה, על פי מבחנים אלו, מלמדת כי המשיבה עמדה בנטל השכנוע המוטל עליה, ומכאן העיקר הראשון. ואולם, האמת ניתנת להיאמר כי דעתי איננה נוחה מהתנהלותה של המשיבה. בידה האפשרות להמציא לבית המשפט ראיה נוספת. בראיה זו יש כדי למקם את מידת השכנוע במיקום נשגב של וודאות מוחלטת. קשה לקבל כי מידה זו, כשהיא סוף-כל-סוף בת השגה, לא תוגש לבית המשפט, ומכאן העיקר השני."

8. במקרה דנן הגעתי למסקנה כי חרף מחדלה של המאשימה, שנמנעה מאיסוף מלוא תעודות עובד הציבור הרלוונטיות, בכל זאת הוכחה אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר ביחס למלוא כתב האישום.

9. כבר בהודעותי בחקירה (ת/1, ת/2) סיפר הנאשם כיצד רכש את האישור המזויף תמורת סכום כסף נכבד של 15,000 ₪. רכישת אישור כניסה לישראל תמורת כסף, ודאי בסכום כה נכבד, מעלה כשלעצמה חשש כבד כי איננו אותנטי. אלא שהרכישה מלמדת אותנו גם על כך שלנאשם אין היתרי כניסה לישראל פרט לאישור המזויף, שאחרת איזו סיבה יכולה להיות לו להשקיע סכום כסף כה גבוה בהיתר, עת הוא רשאי להיכנס לארץ בדרכים אחרות.

10. כאמור, אין מחלוקת על כך שהאישור מזויף. היינו מגיעים לאותה התוצאה גם בהיעדר הסכמת הנאשם, מכוח ת/3, חוות דעת מומחה מאת שרון בראון ממעבדת מסמכים במז"פ שהצביעה על כך שמדובר במסמך מזויף, תוך הפניה לכך שטופס ההיתר מקורי, אך נעשו בו מחיקות ושינויים רבים.

11. עד התביעה אמיר אבו ג'נב, אשר שימש במועד הרלבנטי מפקד נציגות אייל במנהל האזרחי וחתום על ת/11, העיד כי לנאשם לא היה היתר כניסה מכוחו יכול היה להיכנס למדינת ישראל, וכי בכל מקרה בו היה מגיע לאחד המעברים, היתה נמנעת כניסתו לישראל. העד בחן במהלך הדיון את האישור המזויף (מוצג ת/9) והסביר מהן האינדיקציות המיידיות המצביעות על זיוף, תוך התייחסות לקריטריונים שאמורים להופיע בהיתר, תקופת תוקף ההיתר, שעות ההיתר, ימות השבוע, ועוד (פרוטוקול עמוד 18 שורה 9 - עמוד 19 שורה 18).

עוד העיד כי התופעה של רכישת היתרים מזויפים בכסף ידועה ומוכרת; כי מי שיכול לקבל היתר כדין עושה זאת באמצעות אחד משני הגופים הרשמיים - מנהל התיאום והקישור או מקבילו באזור - הקישור הפלשתיני. בחקירה חוזרת הוסיף, כי היתר כניסה חוקי ניתן חינם אין כסף (כמובן, לזכאים). ראו פרוטוקול עמוד 19 שורה 22 - עמוד 20 שורה 3.

ושוב, אילו היה הנאשם רשאי לקבל היתר כניסה חוקי, אזי מה לו לרכוש היתר תמורת סכום כה נכבד? רכישת ההיתר, כשלעצמה, מצביעה הן על כך שלנאשם אין דרך חוקית להיכנס לישראל, והן על כך שהאישור מזויף.

12. הנאשם בעדותו לפניי חזר על דבריו לפיהם רכש את האישור המזויף תמורת ממון רב, וחיזק באופן משמעותי את ראיות המאשימה. הנאשם הסביר מדוע ביכר להשקיע סכום נכבד בהיתר שישרת אותו באופן המיטבי - כניסה לישראל ללא מגבלות, 24 שעות ביממה, כל ימות השבוע. תיאור נסיבות רכישת האישור המזויף מצביע באופן מובהק

על כך שהנאשם ידע גם ידע כי הוא רכש אישור מזויף. ראו פרוטוקול עמוד 22 שורה 11 - עמוד 23 שורה 2. למשל: "כשהוא (מוכר האישור המזויף - ג.א.) ביקש מעסיק קבלן, אמרתי שאני לא קשור עם קבלנים וכל מיני ואני לא יכול להביא לך את הניירות האלה כי אני לא יכול להיכנס לישראל. אז הוא אמר "בסדר, זה יעלה לך קצת יותר אבל אני אקנה לך את הנייר מקבלן..." ובהמשך: "עליתי איתו באוטו, בג'יפ, לנתיב הישראלי, היו חיילים, אהלן מה נשמע? הסתכלו ת"ז, אישור, הסתכל על האישור ואמר "סבבה, תיכנס". אם הוא קשור לאנשים האלה, לא קשור אליהם, אני לא יודע. יש לו קומבינה". למוכר האישור המזויף יש קומבינה, כלומר, האישור איננו חוקי, ומכאן - מזויף.

כמו כן, הנאשם גילה בקיאות רבה בסוגי ההיתרים הקיימים, וחיפש זמן רב דרך להוציא היתר, עד שהגיע לפתרון המיטבי, באמצעות רכישת האישור המזויף שהקנה לו הטבות מרביות (פרוטוקול עמוד 24 שורה 13 - עמוד 25 שורה 21, וראו גם עמוד 28).

13. מסמך 1/ נ/ במסגרתו תיארה החוקרת רעות שרון את תגובתו "ההמומה והמופתעת" של הנאשם מהגילוי כי האישור מזויף, איננה בעלת משקל כלשהו בנסיבות התיק דנן, בהן מצאתי לקבוע כי הנאשם הוא שיזם רכישה של היתר כניסה מזויף לישראל, לאחר שבדק וחקר בנושא והגיע למסקנה כי זה הפתרון המיטבי עבורו. הנאשם ידע היטב כי אין לו דרך חוקית להיכנס לארץ, ובחר לפעול באמצעים בלתי חוקיים. התרשמתי מהנאשם באופן בלתי אמצעי, ולא מצאתי כי התרשמותה של החוקרת מתגובת הנאשם בחקירתו יש בה כדי להעמיד משקל נגד כלשהו למכלול הראיות העומדות לחובתו.

14. אשר לטענה בדבר מחדלי חקירה, זו אכן נזקפת לחובת המאשימה, שלא עשתה כמעט דבר על מנת לנסות ולאתר את יוצר המסמך המזויף. אכן, מדובר במחדל משמעותי. היחידה החוקרת עשתה לה חיים קלים, תפסה את הנאשם שהשתמש במסמך, ונמנעה מלחקור אחר הגורם המייצר ומפיץ היתרים מזויפים, ובכך מהווה סיכון בטחוני ממש. ראוי כי החקירה בעניינו תחדש, שלא לומר תחל. ואולם, אין במחדלה של המאשימה לאתר את מזיף המסמך ולחוקרו, דבר וחצי דבר עם ההחלטה להעמיד לדין את הנאשם המשתמש במסמך, או עם יכולתו של הנאשם להגן על עצמו. זו חקירה אחת וזו חקירה אחרת. מחדלה של המדינה איננו כזה היוורד לשורשי ההחלטה להעמיד את הנאשם לדין, באופן שמקים לנאשם הגנה מן הצדק בשל טענת אפליה. ויובהר, טענה מסוג זה כלל לא נטענה. ככל שהכוונה היא למחדל חקירה שפגם ביכולתו של הנאשם להוכיח כי התכוון לרכוש מסמך חוקי, לא מצאתי כי יש בה ממש. הנאשם העיד להגנתו בעניין זה, וטעונו מופרכים מחד גיסא, ומחזקים באופן משמעותי את ראיות המאשימה מאידך גיסא.

תוצאה

15. חרף התרשלותה של המאשימה, ולמרות שלא עשתה את שיכולה היתה לעשות בנקל, קרי, להציג תעודת עובד ציבור ממשד הפנים שתצביע כי לא היה לנאשם היתר שהייה ארוך טווח או החלטת בית משפט המתירה שהייתו, מצאתי לקבוע כי המאשימה עמדה בנטל השכנוע, והוכיחה את אשמתו של הנאשם במיוחס לו מעבר לספק סביר.

מצופה מהמאשימה להפיק לקחים מהמקרה דנן, על מנת שמחדלים מסוג זה לא יישנו.

כן מצופה ממנה לשקול חידוש החקירה בעניינו של מזייף ומפיץ האישור המזויף.

אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום: כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, ושימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה היום, ט' טבת תשע"ט, 17 דצמבר 2018, במעמד הצדדים

לנוכח ההערות האופרטיביות בסעיף 15 לעיל, תועבר הכרעת הדין לעיונו של ראש חטיבת התביעות במשטרת ישראל, תנ"צ דדו זמיר.